

думы, които чухъ на тойзи островъ да ся изговарятъ отъ други а не отъ моитъ уста, бѣхъ тѣзи на малкото мое птиче: *“Папагалъ хубавъ! Робинсоне, какво правиши? Робинсоне, кждь отивашъ?”* И тѣзи думы той повтаряше и говоряше гы твърдѣ хубаво.

ГЛАВА 19.

Робинсонъ ся залавя да си направи прѣстены ссѣдове. — Разны изнамърванія.

И като живѣяхъ самичкѣ въ пустѣи-тѣ, пакъ мя блазнеше пожеланіето на роскошность-тѣ, за коѣто може да ся каже, че не бѣше отъ съсипителны-тѣ. Дошло ми бѣше една мысль, ако намѣряхъ таквѣзи сгоднѣ прѣсть да направѣх прѣстены ссѣдове, които лесно можахъ да изсушѣ на слънце, защото слънцето бѣше много горѣщо на тойзи островъ. И сега еще самъ мя е смѣхъ като ми дойдѣтъ на умъ онѣзи раскрывены и расцапаны първы опыты на гранчарското ми произведеніе; защото повечето ставахъ